

P. N. Petersen (Røje): Jeg kan sige ligesom den højtærede udenrigsminister, at også jeg gerne vil fatte mig i korthed, og at jeg håber at kunne gøre det nok så godt som den højtærede udenrigsminister. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Ja, det mislykkedes!).

Der er af de to højtærede ministre fremsat nogle bemærkninger, som jeg bliver nødt til at sige et par ord om. Jeg skal prøve på at henvende mig til de højtærede ministre nogenlunde i den orden, hvori deres udtalelser er fremsat. Men allerførst vil jeg gerne sige til den højtærede forsvarsminister, at jeg synes, der var en enkelt udtalelse, som ministeren kunne have sparet sig. Ministeren var frimodig nok til at sige, at de bemærkninger, jeg havde fremsat, syntes at have andre formål, og ministeren mente, at jeg bestræbte mig for at bidrage til at fremelske en atmosfære for andre interesser. Jeg beklager, at den højtærede forsvarsminister har fremsat denne udtalelse. Da jeg før havde ordet, sagde jeg udtrykkelig, at der for mig ikke var den fjerneste tvivl om, at når den høje regering og de partier, der sluttede op om det forslag, som her foreligger til behandling, havde den opfattelse, som de har, var jeg overbevist om, at det skyldtes en ærlig og redelig overbevisning. Det havde jeg råd til at sige til den højtærede forsvarsminister. Den højtærede forsvarsminister har altså ikke råd til at sige noget tilsvarende til mig. Jeg vil dog alligevel mene, at det vil både alle parter bedst, om vi hver for sig respekterede hinandens opfattelse ud fra den betragtning, at vi kæmper for det, som vi mener gavner vort land og vort folk bedst. Det burde være udenfor diskussion.

Så indrømmede den højtærede forsvarsminister, at det er rigtigt, at det er en forudsætning, at forsvaret skal kunne holde. Nu er det jo ingen hemmelighed, det har været nævnt ved utallige lejligheder både i tale og i skrift, hvordan forholdet er øst og vest for jerntæppet. Vi ved, at vest for jerntæppet er forsvaret svagt; vi ved, at øst for det er det stærkt. Der har været nævnt tal, som naturligvis for en stor del kun kan være gætterier. Eksempelvis har det været nævnt, at vest for jerntæppet står i øjeblikket 12 divisioner, og der har været nævnt et tal på ikke mindre end 175 divisioner på den anden side. Der er ingen, der ved det sikkert, men der er en til vished grænsende sandsynlighed for, at man har et meget stærkt beredskab øst for jerntæppet. Derfor mener jeg, at vi skal se forholdene i øjnene, som de nu engang er. Stillingen for vort eget lands vedkommende er

jo den, at vort forsvar aldrig nogensinde har været så svagt, som det er nu, og sådan er det i hele den vestlige verden. Tror den højtærede forsvarsminister så ikke, at Captain Liddell Hart har ret, når han siger, at hvis ulykken skulle ske, ville der intet være, som er i stand til at hindre, at hele Vesteuropa bliver oversvømmet? Derfor er det, jeg hævder, at Danmark vil være ilde faren. I øjeblikket er der ikke den fjerneste udsigt til, at den østlige forsvarslinie vil kunne holde, og det er derfor, vi har indtaget den holdning, som vi har gjort.

Den højtærede forsvarsminister sagde også, at vi håber at kunne skabe en præventiv sikkerhed. Lad mig nu engang sige et par ord om det, man forstår ved præventiv sikkerhed, som altså skulle ligge deri, at en angriber muligvis ville betænke sig flere gange på at foretage et angreb, hvis han stod overfor et sådant forsvar, at det kunne se ud til, at han i det lange løb måtte tabe slaget, eller i hvert fald, at der ingen sejrherre blev. Jeg erkender, og det sagde jeg også i min tale før, at det i virkeligheden er det eneste argument, som taler til fordel for Atlantpagten og det foreliggende forslag og den politik i det hele taget, der er ført af regeringen og de tre partier. Men til gengæld er der mange, mange andre ting, der taler imod denne politik på en sådan måde, at jeg ikke kan frigøre mig for det indtryk, at man også fra regeringens side er gået ind i alvorlige overvejelser af dette forhold.

Samtidig dermed kan jeg svare den højtærede udenrigsminister. Han spurgte mig om, hvad jeg mente ville være det bedste for at sikre vor frihed, enten Atlantpagten eller De Forenede Nationer. Der er for mig ikke skygge af tvivl om, at De Forenede Nationer ville yde den største sikkerhed. Ja, den højtærede udenrigsminister ryster på hovedet, men ikke desto mindre er det min mening, og jeg tillader mig at påstå, at den kan være lige så god som den højtærede ministers. Efter min opfattelse er vort lands beliggenhed sådan, at hvis ulykken skulle bryde løs, vil det ikke være muligt at hindre en besættelse af vort territorium fra den nations side, der ligger os nærmest, og så kan den højtærede udenrigsminister selv fundere over, hvad det er for en nation.

Jeg drog en sammenligning, da vi havde dette forhold til debat under behandlingen af Atlantpagten, og jeg var også inde på det i mit foredrag før. I april måned 1939 fik Polen garanteret sin selvstændighed af England med det resultat, at der ikke kom en eneste soldat fra England til Polen.